

Het hieronder volgende gedicht is een sneldicht, gemaakt door Sebastiaan van Loenen na afloop van het concert op 25 mei 2019 in het Zuiderstrandtheater. Uitgevoerd werd de Vijfde Symfonie van Gustav Mahler door het Residentie Orkest o.l.v. Nicholas Collon.

Voor en na het concert werden discussies gehouden over zingevingsvragen met als motto: Mahler, the big question. Volgens de presentator Lex Bohlmeijer zou het eerste deel van de symfonie vragen bevatten en het laatste deel antwoorden. Nu ja, voor wat het waard is (Louis Ekstein).

Uit het holst van de nacht trekken we wat we niet weten (lees: de vraag)
Langzaam naar de dageraad

We schijnen er een lichtje op in een poging te begrijpen
Laag voor laag

Fundamenteler dan ons eigen wezen
Stel ik je telkens weer en telkens weer en telkens

We zijn allemaal op zoek naar een antwoord dat we zeker weten niet gaan vinden

Ruim honderd jaar geleden moeten er ook mensen zijn geweest - net zo uniek als wij -
Die hebben geluisterd
Die hebben gedacht
Die hebben gevraagd
Die met iets nieuws naar huis zijn gegaan

Er is echter 1 moment dat zij zeker niet zo hebben meegemaakt als wij:
Als er 1000 paar oren in een stilte waarop je een speld op de grond kunt horen vallen
Luisteren naar het moment vlak voor dat de vraag gesteld wordt
De dirigent haalt adem en precies als hij wil aanzetten
Dat de kwetsbare handen van muzikanten op het punt staan ons te beroeren
Valt er niet een speld op de grond maar een deur in het slot
Door twee jonge mannen - ze zaten zojuist precies voor mij -
Een ogenblik ervoor weggelopen
Ze wilden wel komen luisteren naar grote levensvragen maar niet te lang en graag ook een beetje vlot vormgegeven.
Ze vonden het ook cool maar een stukje verderop was een feestje aan de gang met 5 vrienden en dat ging van KLEDDERKEDETS en daar glom het bier in gierende glazen en stelden ze niet van die moeilijke vragen
En wij zuchten het weg
Beginnen opnieuw aan dezelfde vraag
Die nu misschien niet meer dezelfde vraag is

Zullen olifanten wel eens praten over de zin van het leven
Fantaseren mieren wel eens over een stevige beurt van hun robot-minnaar
Is er ergens een eekhoorn met een eeuwig leven
Een kikkervisje dat streeft naar uniek zijn

Hoe nodig is het eigenlijk dat wij
De vraag zal zonder ons niet weerklinken in deze betonnen ruimte
En – laten we eerlijk zijn – het zal de betonnen ruimte een worst zijn

Als we alles vergeten
Als we alles niet weten
Misschien dat we daar
Dat het bestaat – ze bestaat ik weet het zeker –
Het is de vraag die geen antwoord behoeft
Die geen antwoord begrijpt en door geen antwoord begrepen wordt
Ze is de zee
Ze is de volle maan
Ze is de berg
Ze is de dood
Ze is de dans
En ik kijk ik zou eeuwig willen kijken juist omdat ik zeker weet dat dat niet kan

Waar verschuilen zich die momenten
Die momenten van antwoord zonder vraag
Waar houden ze zich op als niet bij mij
Waar zijn ze als ik zo naar ze verlang
Als ik naar ze zoek tussen de klanken van een symfonie
Als ik duik tot aan het diepste van mijn stadsleven
Als ik vraag waarom en waarom en nog eens hetzelfde
Als ik wil en echt wil en dagen achtereen maal op Mahler die me toen eens oppakte en mijn hele zijn
precies een centimeter van de grond lichtte

Hoe harder ik roep schreeuw vraag
Hoe verwoestender de stilte

En misschien dat daar
Achter die stilte

Laag voor laag voor laag

En dan trekken we straks weer de nacht in
Tot de dag daagt en daagt en daagt

Op zoek naar het volgende dat we zeker weten niet
Tot de volgende 100 jaar

Sebastiaan van Loenen